

Niels Helveg Petersen: Statsministeren har allerede taget sig særdeles kraftigt af den historieforfalskning, som hr. Morten Lange også efter min opfattelse gjorde sig skyldig i. Men jeg vil godt gøre én bemærkning yderligere. Det er nok ikke helt tilfældigt, at hr. Morten Lange ligesom føler, at han har behov for at fremstille sagen på den måde, for kun i og med at hr. Morten Lange ensidigt kan lægge skylden på den danske regering, lykkedes det hr. Morten Lange at opbygge den argumentation, som i øvrigt går igennem hans indlæg. Hvis det ikke er Danmarks skyld — og det var det ikke — så er der heller ikke megen mening i, hvad hr. Morten Lange i øvrigt sagde om, hvorledes vi skulle føre vor markedspolitik. Derfor kan jeg godt forstå, hr. Morten Lange har behov for det, men det gør jo ikke den historiske sandhedsværdi større.

Hr. Morten Lange kunne ikke forstå det argument, at fællesmarkedet ligesom ville få en løsere karakter, hvis det blev udvidet. Det må jeg bøje mig for at hr. Morten Lange ikke kan forstå, men hvis man følger den almindelige europæiske diskussion om hele udvidelsesproblemet igennem de sidste 10 år, så går det vist som en tråd igennem den, at det netop er en af de ting, som vil ske, og som har motiveret modstand imod fællesmarkedets udvidelse hidtil.

Mere generelt er diskussionen i dag ligesom blevet koncentreret omkring udtrykket „den artige dreng“. Danmark skal ikke være „den artige dreng“ i Bruxelles. Vi er det heller ikke. Danmark og de øvrige nordiske lande har hver for sig og i fællesskab standpunkter, synspunkter og interesser i forhold til fællesmarkedet, som de har ret til at forvente bliver imødekommet, og som der ikke skal lægges skjul på hverken over for fællesmarkedet eller over for offentligheden.

Det gælder ikke blot Danmark. Den samme situation er gældende for Sverige og Norge. Ser man de svenske og norske indlæg over for fællesmarkedet, går det igennem dem, som det går igennem det danske, at der er ganske særlige forhold, der gør sig gældende i det nordiske område, som man er nødt til at tage hensyn til. Vi har hver for sig specielle problemer i forhold til fællesmarkedet, men ét er fælles: de nordiske lande ønsker alle sikret fortsat uhindret

nordisk samhandel, de ønsker alle, at der skal tages hensyn til alle nordiske landes forhold til fællesmarkedet, og de ønsker alle tilfredsstillende muligheder for at udvikle det nordiske samarbejde.

Jeg skal ikke bevæge mig ind i nogen stor disput med hr. Ivar Nørgaard om virkningerne af fuldstændig fastlåsede valutakurser. Det er muligt, jeg trænger til nogen manuduktion, men jeg kan nu ikke se rettere, end at vi stadig væk, hvis vi bevarer de nationale møntenheder, vil kunne konstatere et underskud på betalingsbalancen med fastlåsede valutakurser, men det vil aldrig kunne få konsekvenser. Det vil jo være bakket op af de fælles reservemidler og vil derfor i og for sig være en ligegyldig størrelse. Den vil mere være af psykologisk karakter end af reel økonomisk betydning. Betalingsbalanceproblemerne vil derimod vise sig på en række andre måder, slå ud på anden måde, og det havde nok mere interesse at diskutere det. Men som sagt, det kan jo være, jeg må lade mig manuducere om, at min opfattelse ikke er rigtig.

Der har været et andet gennemgående tema i diskussionen, spørgsmålet om information af offentligheden. Det er mit partis standpunkt, at der om dette skal være så stor åbenhed som muligt, og jeg vil gerne benytte den anledning, som den tildragelse, hr. Kai Moltke drog frem, giver, til at sige, at det var da vist naturligt, at også det markedspolitiske udvalg fik tilstillet den såkaldte Davignonrapport. Det vil jeg gerne bede om bliver gjort. Rapporten er jo offentliggjort, så der er i og for sig ingen ben i den sag, men det var nok alligevel ønskeligt, at det skete.

Med hensyn til åbenheden i øvrigt må vi nu se frem til de redegørelser, der kommer fra markedsministeriet. Vi må se frem til en meget fri og åben debat i Danmark i det kommende halve år, og vi må hver for sig gøre, hvad der kan gøres for at informere om fællesmarkedsproblemerne.

Jeg kan ikke anbefale det dagsordensfor-slag, som hr. Sigsgaard har stillet. Jeg kan ikke tro, det vil give nogen rigtig information at udsende statsautoriserede publikationer med synspunkter for og imod. Jeg frygter, at det ikke så meget blev oplysning og information som politisk propaganda, der